

Sangurin hjá Jacob Vang

Í fyrri parti høvdu vit annan sangin, sum mammubeiggju Sunnevu, Jacob Vang, yrkti í samband við General Gordon. Hesa ferð hava vit hin:

I Sømænd som paa Bølgen staar
I tænker paa den sidste Vaar
om Heltene fra Land udgik
og Dødens Blund i Havet fik.

Vi Sømænd, som til Søen gaar,
vi tænker ej paa Herrens Vaar;
da Gud os kalde skal herfra,
hvor skal vi finde Havnen da?

De Sømænd som i Vaar udgik
og Hvilen sin i Havet fik
i Søens Gang i Bølgens Skød,
der nyder de sin Søvn saa sød.

I mangt et Hjem nu Sorgen er,
der savnes borte Venner kær,
de stakkels Børn som lider Nød,
de raaber tit paa Pabba sød.

De stakkels Kvindehjerter slaar,
de sukker tit og fælder Taar;
din Far er død i Bølgens Gang
men vækkes op ved Harpens Klang.

Vi finder ham i Himlens Land,
der staar han paa den gyldne Strand
og venter der, dem han har kær;
mit Barn, tænk paa, find Fader der.

Der Fader sine Børn da ser
og Søstre finder Brødre kær,
i Himlens lyse land de er
for aldrig, aldrig skilles mer.

Ja, mangan Sømands Helt for hen
og Havet tog dem i sit Gem.
De stolte Skuder er forlist
de bliver ej de første ej de sidste.

Hver Ungdoms Helt tag mod i Bryst,
som pløjet Havets vilde Lyst.
Naar Stormen raser, Bølgen slaar,
og skuden mangan Brækker faar.

Ja Bølgen ofte truer nær,
og ofte vi i Graven ser;
men unge Helt, du tab ej Mod,
stol du paa Herrens Vagtmand god.

En Vagtmand vi kan faa ombord,
som aldrig svigter ved sit Ror.
Han bølgen lægger og dens Hær
så atter vi i Stilhed er.

Naar Solen skinner Havet ler,
hvor dejligt er det Morgenskær,
da glædes vi ved denne Dag
og flittig gaar vi til vor Sag.

Men Stilhed ikke altid er,
ej heller Solens Straaleskær;
da Nød og Død for Øjet staar,
og Skuden under Søen gaar.

Det knager højt i Bord og Baand,
vor Skude er i ynksom Stand,
da Sejl og Mærs er skyllet bort,
da ses jo Graven ganske sort.

Lad Døden ej overraske dig,
se til at Jesus løfter dig.
Med stærke Arm han tager dig
i Himmelborgen hjem til sig.

Eitt av skipunum, sum Sunneva yrkir um, er Kongshavn, sum her liggur fulllastað júst á Kappanum. Hetta var nøkur ár frammanundan

Fiskimenninir á Kappanum

Sum dømi um yrkjaragávarnar hjá Sunnevu endurprenta vit hendan sangin. Sunneva minnist, at skipini sluppu úr ísinum, so skjótt yrkingin var prentað!

Lag: Fangens brev

Atlantsfarið, Kongshavn, Bjørnin hvíta
á Kappaøki fastar liggja enn:
heimferð ísurin teimum sýta,
læst um tær hann hevur sínar tenn.

Innanborða Føroya synir stinnir,
til fiskarí teir lögdu út á hav,
við Grønlands strendur royna mið og grynnur,
sum áður mangan fongin teimum gav.

Men Grønland sveik og ísurin teir spottar
sítt kalda andlit vendir móti teimum –
at knúsa fiskiførini hann hóttir,
so aldri meira teir vinna skullu heim.

Ongan fisk, bert kulda, sakn teir kenna,
ongan post og einki kærligt orð;
spakuliga vikur, mánaðar renna,
í fangalegu eru teir umborð.

Syrgnir út á ísin dreingir stara,
og mót Føroyum hugsan teirra ber
til ta gentu, sum teir hava kæra –
um hon leingist, og um trygg hon er.

Hin lítli, ið til skips er fyrsta túrin,
fjálga heim og mammu minnist hann.
Við gráturødd hann spyr, so kaldur, stúrin,
nær til mammu heim hann sleppa kann.

Pápin blundar, minnist smáar hendur
rættar biðjandi móti sær;
troyttur hann í svøvnloysi sær vendir,
suffar: “Gævi Gud, eg heima var!”

Bø 1.10.1969

Jacob Vang var mammubeiggji og gubbi Sunnevu

Rætting

Tað er komin ein misskiljing í manningarlistan á General Gordon í seinasta parti. Poul Johannes og Meinhard Ludvig vóru brøður. Skiparin Poul Michelsen í Búð var 32 ár

Komandi partur

Í 1924 gekk Sjóriddarin úr Vági eisini burtur. Í 1920 Karin og Helena. Vit fara eisini at lýsa hesar hendingar í tveimum pørtum afturat. Vit hava framvegis áhuga fyri at fáa upplýsingar, sum fólk hava um hesar hendingar